

Vyvěšeno dne: 22. 1. 2026

Svěšeno dne: 5. 2. 2026

Alena Filipová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **PATRIOT, spol. s r. o.**, Tuřanka 383/92, Brno, zastoupená advokátem Mgr. Markem Šimkou, Moravské náměstí 754/13, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. statutární město Opava**, Horní náměstí 382/69, Opava, zastoupené advokátem JUDr. Miroslavem Cákem, Hilleho 1838/1, Brno, **II. AŽD Praha s. r. o.**, Žirovnická 3146/2, Praha 10, zastoupená advokátem JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M., Na Pankráci 1683/127, Praha 4, proti výroku II rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2025, čj. ÚOHS-16242/2025/500, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2025, čj. 62 Af 10/2025-479,

t a k t o :

- I. Výroky I až III usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2025, čj. 62 Af 10/2025-479, **se ruší**.
- II. Žaloba proti výroku II rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2025, čj. ÚOHS-16242/2025/500, **se odmítá**.
- III. Žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.
- IV. Žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala u žalovaného návrh na uložení zákazu plnění dohody o narovnání ze dne 17. 12. 2024 podle § 254 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, kterou zadatelka (statutární město Opava, tj. OZNŘ I) v souvislosti s dříve zadanou veřejnou zakázkou „Opava – telematika“ uzavřela s vybranou dodavatelkou (společností AŽD Praha, tj. OZNŘ II).

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 5. 2025 návrhu vyhověl. Výrokem I zakázal plnění dohody o narovnání, současně však výrokem II nevyloučil odkladný účinek případného rozkladu. Žalobkyně proto napadla výrok II rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu. S žalobou

spojila návrh na vydání předběžného opatření, jímž by krajský soud zakázal OZNŘ I a II plnit dohodu o narovnání do doby rozhodnutí o žalobě. Krajský soud tomuto návrhu vyhověl usnesením ze dne 12. 5. 2025.

[3] Předseda žalovaného však k rozkladu zadavatelky a vybrané dodavatelky rozhodnutím ze dne 14. 7. 2025 zrušil prvostupňové rozhodnutí ze dne 2. 5. 2025 v celém rozsahu a věc vrátil žalovanému k novému projednání. Jelikož odpadl předmět řízení (již neexistuje rozhodnutí, proti němuž směřovala žaloba), krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

2. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[4] Žalobkyně (**stěžovatelka**) podala proti usnesení krajského soudu kasační stížnost. V ní namítla dvojí pochybení krajského soudu. Prvně se krajský soud dopustil nesprávného posouzení právní otázky, co se týče možnosti předsedy žalovaného zrušit výrok II napadeného rozhodnutí. Rozklad proti výroku II nebyl s ohledem na § 85 odst. 4 správního řádu přípustný. Rozhodování o něm je celkově vyloučeno z kompetencí předsedy žalovaného. Ten zrušil napadené rozhodnutí jako celek, neboť výroky II a III daného rozhodnutí byly závislé na výroku I, který byl vydán v rozporu s právními předpisy. Předseda žalovaného si tím přisvojil roli krajského soudu, jenž měl posoudit výrok II v řízení o žalobě. Pravomoc rušit rozhodnutí správního orgánu, proti kterému nesvědčí právo podat řádný opravný prostředek, má pouze soud. Jedinou přípustnou výjimkou by bylo uspokojení stěžovatelky po podání žaloby podle § 62 s. ř. s. Taková situace zde nenastala. Současně nelze přijmout argumentaci, že výrok II je závislý na výroku I. Výrok II totiž představuje samostatné rozhodnutí upravující procesní následky případně podaného rozkladu.

[5] Dále stěžovatelka namítla, že krajský soud vydal napadené usnesení, aniž stěžovatelka měla možnost se k procesní situaci vyjádřit. Krajský soud ji dne 16. 7. 2025 vyzval, aby ve lhůtě pěti dnů sdělila, zda s ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí nadále trvá na podané žalobě. Výzva byla stěžovatelce doručena fikcí dne 28. 7. 2025. Krajský soud však již dne 25. 7. 2025 vydal napadené usnesení. Pokud by krajský soud vyčkal vyjádření stěžovatelky, zjistil by, že stěžovatelka plánuje podat žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného, jímž bylo zrušeno napadené rozhodnutí žalovaného, a navrhuje řízení přerušit do doby, než bude o její žalobě rozhodnuto.

[6] **Žalovaný** ve vyjádření upozornil, že stěžovatelka směšuje otázku zákonnosti zrušení výroku II rozhodnutí žalovaného s otázkou, zda k tomu došlo. Pro posouzení kasační stížnosti je podstatná pouze druhá otázka. Stěžovatelka nesprávně vykládá § 85 odst. 4 správního řádu; ten se vztahuje jen na výrok, jímž byl vyloučen odkladný účinek. Dále žalovaný uvedl, že výrok II je závislý na výroku I. To přirozeně vyplývá z § 85 správního řádu. Krajský soud ovšem rozhodoval o nepřípustné žalobě, protože napadené rozhodnutí nebylo pravomocné. K procesnímu pochybení vytýkanému stěžovatelkou se žalovaný nemůže vyjádřit, neboť nemá k dispozici doručenky. I kdyby však tato argumentace byla opodstatněná, má žalovaný za to, že krajský soud nemohl postupovat jinak než žalobu odmítnout.

[7] Statutární město Opava (**OZNŘ I**) ve vyjádření uvedlo, že krajský soud měl žalobu odmítnout pro nepřípustnost. Proti rozhodnutí žalovaného bylo možné podat rozklad a předseda žalovaného měl pravomoc zrušit výrok II napadeného rozhodnutí. O závislosti výroku II na výroku I nemůže být pochyb. Město dodalo, že i kdyby stěžovatelka měla možnost reagovat na výzvu krajského soudu, nemohlo by to nic změnit na výroku a odůvodnění napadeného usnesení. Krajský soud neměl jinou možnost než žalobu odmítnout.

[8] Podle AŽD Praha (**OZNŘ II**) není žádná z kasačních námitek důvodná. „Přímý“ soudní přezkum je možný pouze v případě výroku, kterým byl odkladný účinek vyloučen a nelze se proti němu bránit řádným opravným prostředkem. Proti výroku II rozhodnutí žalovaného bylo možné podat rozklad a předseda žalovaného o něm mohl rozhodnout. Žaloba tak byla nepřípustná už

pokračování

od okamžiku jejího podání. Výrok II je závislý na výroku I, současně se jedná pouze o deklaratorní rozhodnutí. Krajský soud neměl jinou možnost než žalobu odmítnout, a to bez zbytečného odkladu. Výzva k vyjádření stěžovatelky byla nadbytečná.

3. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] NSS posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná, byť z jiných důvodů, než které uvádí stěžovatelka. Řízení před krajským soudem bylo totiž zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. K této vadě NSS přihlíží i bez kasační námitky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[10] Podle uvedeného § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je řízení před soudem zmatečné mj. tehdy, jestliže chyběly podmínky řízení.

[11] Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS, k podmínkám řízení uvedl, že „i ve správním soudnictví jsou podmínky řízení vnímány jako takové podmínky, za nichž soud může rozhodnout ve věci samé; jejich nedostatek tedy brání soudu vydat meritorní rozhodnutí (srov. § 103 o. s. ř. podpůrně za použití § 64 s. ř. s.)“. K okolnostem, které obvykle brání věcnému projednání návrhu (žaloby) ve správním soudnictví, rozšířený senát zařadil též nepřipustnost. Tento závěr potvrdil NSS např. v rozsudku ze dne 15. 2. 2012, čj. 2 As 45/2011-64: „Z hlediska procesního postupu soudu je totiž na prvním místě třeba zkoumat existenci podmínek řízení, mezi něž patří i přípustnost návrhu (§ 68 s. ř. s.).“

[12] Krajský soud nejdříve shledal, že stěžovatelčina žaloba je přípustná, pokračoval v řízení a až poté ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť odpadl předmět řízení (bylo zrušeno rozhodnutí, proti němuž žaloba směřovala). NSS uvádí, že krajský soud správně rozhodl o odmítnutí žaloby, avšak učinil tak z nesprávného důvodu.

[13] Podle § 85 odst. 1 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, má včas podané a přípustné odvolání odkladný účinek. V důsledku odkladného účinku odvolání nenastává právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky rozhodnutí.*

[14] Podle § 85 odst. 2 písm. c) správního řádu *správní orgán může odkladný účinek odvolání vyloučit, požádá-li o to účastník; to neplatí, pokud by tím vznikla újma jiným účastníkům nebo to není ve veřejném zájmu.*

[15] Podle § 85 odst. 4 správního řádu *vyloučení odkladného účinku odvolání musí být odůvodněno. Výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání je součástí rozhodnutí ve věci; proti tomuto výroku se nelze odvolat.*

[16] Podle § 68 písm. e) s. ř. s. platí, že *žaloba podaná u správního soudu je nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.*

[17] Podle § 70 písm. a) s. ř. s. *jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.*

[18] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle zákona nepřipustný.*

[19] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 5. 2025 vyhověl návrhu stěžovatelky a výrokem I tohoto rozhodnutí zakázal plnění dohody o narovnání uzavřené mezi OZNŘ I a II. Výrokem II však nevyhověl návrhu stěžovatelky podle § 85 odst. 2 písm. c) správního řádu a nevyloučil odkladný účinek případného rozkladu podaného proti rozhodnutí žalovaného. V poučení tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že je proti němu možné podat do 15 dnů od doručení rozklad; včasný rozklad má odkladný účinek. Stěžovatelka poté napadla výrok II rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu.

[20] Rozklad, upravený v § 152 správního řádu, je řádným opravným prostředkem. Nevylučuje-li to povaha věci a nestanoví-li zákon výslovně něco jiného, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání (§ 152 odst. 5 správního řádu).

[21] Krajský soud zdůvodnil, proč považuje podanou žalobu za přípustnou, v usnesení ze dne 12. 5. 2025, jímž vyhověl návrhu stěžovatelky na uložení předběžného opatření. Přípustnost žaloby proti výroku II prvostupňového rozhodnutí žalovaného dovodil z rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 7. 9. 2010, čj. 7 As 26/2009-58, č. 2191/2011 Sb. NSS. V něm bylo posuzováno rozhodnutí, jímž byl *vyloučen* odkladný účinek odvolání podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu v případě správního vyhoštění cizince. V těchto souvislostech rozšířený senát vysvětlil, že o vyloučení odkladného účinku odvolání rozhoduje s ohledem na znění § 85 odst. 4 správního řádu s konečnou platností v jednoinstančním řízení prvostupňový správní orgán a nikdo jiný již nemůže cestou řádných opravných prostředků ve správním řízení uvedený výrok přezkoumat (bod 14). Výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání tím, že v konkrétním případě mění oproti obecnému pravidlu (§ 85 odst. 1 správního řádu) vlastnosti prvoinstančního „věcného“ rozhodnutí, zasahuje do práv nebo povinností účastníků tím, že na ně může být „věcné“ prvostupňové rozhodnutí uplatněno dříve, než by tomu tak mohlo být za použití obecného pravidla. Uvedené vlastnosti výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání podle rozšířeného senátu ukazují, že ve spojení s „věcným“ výrokem prvostupňového rozhodnutí, který má povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jde o úkon, jenž sám má povahu „rozhodnutí“ ve výše uvedeném smyslu, a tedy o úkon soudně přezkoumatelný na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, ledaže by se na něj vztahovaly jiné kompetenční výluky (bod 16). Skutečnost, že prvostupňový správní orgán nezákonně vyloučí odkladný účinek odvolání, se může za dobu, po kterou bude dočasně možno postupovat podle „věcného“ výroku prvostupňového rozhodnutí, velmi negativně a nezdědkla obtížně napravitelným způsobem dotknout práv a povinností jednotlivce. Tuto nezákonnost by ovšem bez soudní ochrany bylo možno jen stěží napravit (bod 29).

[22] Krajský soud tak v usnesení, jímž nařídil předběžné opatření, s odkazem na citované závěry rozšířeného senátu v rozsudku 7 As 26/2009-58 dovodil přípustnost žaloby proti výroku II prvostupňového rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že „...v situaci, kdy o otázce odkladného účinku opravného prostředku proti meritornímu rozhodnutí, kterým byl uložen zákaz plnění smlouvy, [žalovaný] rozhodoval tak, že neryhovoval návrhu na změnu obecného pravidla podávaného z § 85 odst. 1 správního řádu, je podle zřejšího soudu charakter a intenzita zásahu do práv účastníků v nyní posuzované věci shodná jako v případě opačného rozhodnutí (tj. o vyloučení obecného pravidla podávaného z § 85 odst. 1 správního řádu v situaci, kdy bylo rozhodováno o uložení správního vyhoštění cizince), jak se k tomu vyjadřoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku čj. 7 As 26/2009-58 ze dne 7. 9. 2010“. Krajský soud ve snaze rozumně a smysluplně interpretovat právo vyšel z toho, že „pravidlo o nemožnosti podání opravného prostředku proti rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku (§ 85 odst. 4 správního řádu) pokrývá nejen situace, kdy je rozhodováno o vyloučení odkladného účinku opravného prostředku proti prvostupňovému rozhodnutí ve věci samé (jak by z textu § 85 odst. 4 správního řádu plynulo), nýbrž i situace, kdy je k návrhu na vyloučení odkladného účinku opravného prostředku proti prvostupňovému rozhodnutí ve věci samé rozhodováno tak, že odkladný účinek se nevylučuje (tj. i situaci, jaká je dána v nyní posuzované věci)“. Podle něj „není žádného rozumného důvodu, aby rozhodnutí ve věci odkladného účinku, vydávaná v režimu § 85 správního řádu (ať už rozhodnutí „pozitivní“, jehož vydání je v § 85 odst. 4 správního řádu výslovně upraveno, nebo rozhodnutí „negativní“, jehož vydání výslovně upraveno není), měla co do možnosti opravných prostředků odlišný osud“.

[23] NSS nesouhlasí s posouzením přípustnosti žaloby učiněným krajským soudem. Rozšířený senát v rozsudku 7 As 26/2009-58 objasnil, proč považuje výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání v dané konkrétní věci za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Vyšel přitom z toho, že vyloučením odkladného účinku odvolání se mění vlastnosti prvoinstančního „věcného“ rozhodnutí tak, že na účastníky může být uplatněno dříve, než by tomu tak mohlo být za použití obecného pravidla (§ 85 odst. 1 správního řádu). Z rozsudku rozšířeného senátu je dále zřejmé, že

pokračování

své závěry o přípustnosti žaloby založil též na skutečnosti, že § 85 odst. 4 správního řádu nepřipouští podat proti výroku o *vyloučení* odkladného účinku odvolání řádný opravný prostředek.

[24] Uvedené skutečnosti zásadně odlišují nyní posuzovanou věc od případu přezkoumávaného rozšířeným senátem v rozsudku 7 As 26/2009-58.

[25] V nynější věci žalovaný výrokem II rozhodnutí ze dne 2. 5. 2025 rozhodl, že „*odkladný účinek rozkladu proti tomuto rozhodnutí se **nevyklučuje***“. Proti rozhodnutí žalovaného, tj. *všem* jeho výrokům, bylo možné podat rozklad, jak je výslovně uvedeno v poučení tohoto rozhodnutí. Z toho plyne, že v případě podání rozkladu je zachováno standardní pravidlo stanovené v § 85 odst. 1 správního řádu (ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu), tedy že včasný a přípustný rozklad má suspenzivní účinky. Tím, že výrok II rozhodnutí žalovaného nemění oproti obecnému pravidlu vlastnosti prvoinstančního „věcného“ rozhodnutí, nelze uvažovat ani o tom, že by výrok II mohl přímo zasahovat do práv či povinností účastníků řízení ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Výrok II totiž nijak nemění účinek rozkladu, který nastává přímo ze zákona. Žalovaný tímto výrokem jen výslovně nevyhověl návrhu stěžovatelky, aby byl odkladný účinek rozkladu vyloučen, a tedy „jen“ výslovně potvrdil standardní zákonné pravidlo.

[26] Z povahy výroku o nevyloučení odkladného účinku rozkladu (odvolání) tak plyne, že ani ve spojení s „věcným“ výrokem prvostupňového rozhodnutí, který má povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., se nejedná o úkon, jenž sám má povahu „rozhodnutí“ ve výše uvedeném smyslu. Naopak se jedná o „ne-rozhodnutí“ ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s., a tedy o úkon, který není soudně přezkoumatelný na základě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (srov. bod 16 rozsudku 7 As 26/2009-58 citovaný výše).

[27] Zároveň je třeba opětovně zdůraznit, že stěžovatelka mohla v nynější věci podat rozklad též *pouze* proti výroku II rozhodnutí žalovaného, jímž rozhodl o tom, že se odkladný účinek rozkladu nevyklučuje, aniž by současně napadla „věcný“ výrok I rozhodnutí žalovaného (jenž ostatně byl vydán v její prospěch). Výrok II splňuje veškeré předpoklady rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu (nikoli však ve smyslu § 65 s. ř. s., jak je popsáno výše). Stěžovatelka tedy měla k dispozici obranu v podobě řádného opravného prostředku proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tu však nevyužila a namísto toho podala žalobu proti výroku II rozhodnutí žalovaného, které v tu dobu bylo nepravomocné, u krajského soudu.

[28] To, že nelze podat odvolání (rozklad) pouze proti výroku o *vyloučení* odkladného účinku odvolání (rozkladu), vyplývá z prostého jazykového výkladu § 85 odst. 4 správního řádu a nevyžaduje žádného dalšího rozboru. Zákon stanoví pouze to, jak má správní orgán postupovat, jestliže shledá, že jsou splněny stanovené podmínky pro *vyloučení* odkladného účinku odvolání (rozkladu). Opačná varianta – zachování suspenzivního účinku odvolání (rozkladu) – nevyžaduje další úpravu, neboť ji správní řád standardně předvídá (§ 85 odst. 1). NSS se neztotožňuje s názorem krajského soudu, podle něhož je pro účely použití § 85 odst. 4 správního řádu nerozhodné, zda správní orgán I. stupně vydá kladný či záporný výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. Takový názor je v rozporu se zněním zákona.

[29] V této souvislosti lze rovněž uvést, že rozšířený senát se ve věci 7 As 26/2009-58 zabýval správním vyhoštěním cizince a své závěry činil s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem dané věci. V bodě 33 výslovně uvedl, že „*všechny uvedené skutečnosti vedou rozšířený senát k závěru, že v případě tohoto konkrétního typu prvostupňového správního rozhodnutí ve věci samé musí být vyloučení odkladného účinku odvolání proti němu podrobeno soudnímu přezkumu*“ (tomu odpovídá i právní věta vytvořená k tomuto judikátu^a). Podle názoru desátého senátu tak ani v případě výroku o vyloučení odkladného účinku

^a Právní věta k rozsudku rozšířeného senátu 7 As 26/2009-58 zní: *Výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání podle § 85 odst. 2 správního řádu z roku 2004, obsažený v rozhodnutí správního orgánu o správním vyhoštění cizince podle § 119 zákona*

odvolání podle § 85 odst. 2-4 správního řádu není záhodno bez pečlivého zvážení konkrétních okolností posuzované věci paušálně aplikovat závěry rozsudku 7 As 26/2009-58.

[30] Tím, že stěžovatelka nevyužila možnost podání rozkladu proti rozhodnutí žalovaného, ale podala nepřipustnou žalobu ke krajskému soudu, nebude stěžovatelce upřen přístup ke spravedlnosti. Rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného podaly OZNR I a II, předseda žalovaného mu vyhověl a věc se tak vrátila k opětovnému řízení u správního orgánu I. stupně (žaloba proti rozhodnutí předsedy žalovaného byla odmítnuta a následná kasační stížnost zamítnuta).

[31] NSS pak jen pro úplnost uvádí, že jsou mu známy závěry usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2019, čj. 62 Af 85/2019-91^b, na které odkazovala stěžovatelka v řízení o žalobě. Jedná se o ojedinělý právní názor, se kterým NSS, jenž není vázán judikaturou krajských soudů, nesouhlasí z důvodů výše předestřených.

[32] NSS tak dospěl k závěru, že žaloba podaná stěžovatelkou u krajského soudu byla od počátku nepřipustná podle § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s., a krajský soud ji proto měl odmítnout ihned po jejím podání podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud však tak nerozhodl a žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. až po učinění řady úkonů ve věci. NSS proto zrušil napadené usnesení krajského soudu a žalobu odmítl ze správního důvodu (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2004, čj. 5 Ads 58/2003-25, či rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, čj. 3 Azs 66/2017-31, č. 3733/2018 Sb. NSS, bod 71). Současně dodává, že se nejedná o překvapivou změnu právního názoru. Otázce, zda je stěžovatelčina žaloba přípustná, se krajský soud věnoval v rozhodnutí, jímž nařídil předběžné opatření, a strany se k ní vyjádřily ve svých podáních v řízení u krajského soudu i u NSS. Tomuto soudu jsou proto stanoviska stran k odmítnutí žaloby pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. známa (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 1783/10, bod 12).

4. Závěr a náklady řízení

[33] Protože krajský soud nesprávně odmítl žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., NSS postupoval podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a zrušil výrok I usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby a výroky II a III o nákladech řízení. Výrokem II NSS žalobu znovu odmítl, tentokrát však ze správního důvodu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Výroky III a IV pak rozhodl o nákladech řízení o žalobě a kasační stížnosti (viz rozsudek 3 Azs 66/2017-31, body 71-73).

[34] Výrok III, podle něhož žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, se opírá o § 60 odst. 3 a 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť žaloba byla opětovně odmítnuta a zároveň osobám zúčastněným na řízení nevznikly žádné náklady v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim krajský soud uložil.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl NSS výrokem IV podle § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti

č. 326/1999 Sb., o pohybu cizinců na území České republiky, je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., jež nemá předběžnou povahu a ani se jím neupravuje vedení řízení před správním orgánem, a není proto vyňato ze soudního přezkumu podle § 70 s. ř. s.

^b Právní věta k usnesení Krajského soudu v Brně 62 Af 85/2019-91 zní: I. Přípustná je nejen žaloba proti rozhodnutí, kterým byl vyloučen odkladný účinek opravného prostředku, ale i žaloba proti rozhodnutí, kterým Úřad pro ochranu hospodářské soutěže naopak nevyloučil odkladný účinek rozkladu proti svému rozhodnutí ve věci samé, jímž byl uložen zákaz plnění smlouvy na veřejnou zakázku (§ 264 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek); II. Je-li současně s takovou žalobou navrhováno vydání předběžného opatření (§ 38 s. ř. s.), kterým by bylo zakázáno plnění smlouvy na veřejnou zakázku do doby rozhodnutí soudu ve věci samé, soud takovému návrhu zásadně vyhoví.

pokračování

nevznikly. NSS rovněž neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost, a jim tak nevznikly žádné náklady v souvislosti s jejím plněním.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2026

L. S.

Ondřej Mrákota v. r.
předseda senátu